

[Gudiksen.]

kan han da ikke få pension fra sit 40. år, før det er bestemt af sognerådet, som han selv sidder i? Det mener jeg er uret. Der er altså ting, som jeg synes trænger til at blive drøftet i udvalget.

Et andet spørgsmål er jeg ikke fuldstændig klar over, og det er, hvorledes man skal forholde sig, dersom et sogneråd nægter at give pension og efter 2 eller 3 års forløb kommer i tanke om, at det var forkert og vil rette på forholdet og give den pågældende sognerådsformand pension. For sygdomstilfælde synes jeg bestemmelserne er meget kulante, og det samme gælder enkerne.

Jeg vil med disse få ord anbefale lovforslaget til vedtagelse her i tinget, idet jeg går ud fra, at et udvalg får sagen til behandling.

Chr. Nielsen: Mit parti er modstander af enhver form for pensionering af politisk valgte repræsentanter. Derfor modsatte vi os for et par år siden rigsdagsmændenes pensionsordning, og derfor må vi i dag vende os imod gennemførelsen af en pensionsordning for sognerådsformænd. Vi finder, at politisk valgte repræsentanter har et naturligt krav på at få en løn, der svarer til det hverv, de udfører, og som sikrer dem imod tab af arbejds løn. Men derudover finder vi ikke, at politisk valgte repræsentanter med nogen ret eller rimelighed kan stille krav til de offentlige kasser, heller ikke i dette tilfælde, hvor pensionen i realiteten er en efterløn. Vi mener, at det er aldeles meningsløst.

Efter sigende har vi her i landet verdens bedste alderdomsforsorg, og jeg finder derfor, at det må være ganske naturligt, at de politiske repræsentanter, der er de første til at hævde dette, i hvert fald underkastede sig de regler, som de ønsker, at flertallet af landets befolkning skal være underkastede, således at den alderdomsforsorg, de har nødvendig, falder ind under den lovgivning, der findes. Som det har udviklet sig, fra borgmestre til rigsdagsmænd og nu også sognerådsformænd, kan vi vel vente, at kommunekasserne bliver de næste, der skal have pension, og jeg kan ikke se rettere, end at det i virkeligheden er en hån imod den befolkning, som man mener at kunne spise af med den alderdomsforsorg, der findes i øjeblikket. Dette, at man vil gennemføre pensionsordninger for politisk valgte repræsentanter, siger efter min mening, at den alderdomsforsorg, som man har fundet sig foranlediget til at gennem-

føre for flertallet af landets befolkning, ikke er nær tilstrækkelig til, at man kan leve anstændigt af den. Det må blive konklusionen af den omfattende, omsiggribende trang til at gennemføre pensionsordninger. Derfor vender vi os imod disse pensionsordninger, og vi må stemme imod lovforslaget.

Socialdemokratiets ordfører har rejst et spørgsmål i forbindelse med det foreliggende lovforslag, nemlig om vederlag til de kommunale råds repræsentanter. Jeg tror, at det spørgsmål langt snarere måtte løses end spørgsmålet om pensionering af sognerådsformændene. Det er jo en kendsgerning i dag, at valget til vore kommunalråd — det være sig på landet, i byerne, i hovedstaden — i høj grad er genstand for overvejelser, når opstillingen finder sted, simpelthen fordi det for almindelige arbejdere i høj grad er et spørgsmål, om de har råd til at lade sig opstille og eventuelt blive valgt ind i kommunalrådet. Det tab af arbejds løn, som er forbundet med et sådant hverv er det simpelthen umuligt for mange arbejdere at påtage sig. Derfor har vor politiske repræsentation i kommunalrådene i dag en betydelig slagside, og jeg henstiller til den højtærede minister at undersøge dette spørgsmål og snarest muligt forelægge rigsdagen et lovforslag, som råder bod på de skavanker, der her findes.

Indenrigsministeren (Smørum): Jeg takker de ærede ordførere for socialdemokratiet, det konservative folkeparti, venstre og det radikale venstre for deres tilslutning til dette lille lovforslag.

Der er fremført forskellige betragtninger, som jeg skal gøre nogle få bemærkninger til. Bl. a. rejste det ærede medlem hr. Alfred Kristensen det spørgsmål, om det ikke ville være rimeligt, at sognerådsformændene selv skulle bidrage til pensionen. Spørgsmålet har naturligvis været overvejet ved de forhandlinger, der har været ført i de kommunale organisationer, men man har ikke ment, at det var rimeligt at kræve, at sognerådsformændene selv skulle bidrage til pensionen, og det kan der anføres mange gode grunde for. Først og fremmest er det i mange tilfælde en meget ringe løn, der ydes sognerådsformændene, og lønnen har været i høj grad uensartet, forskellig fra kommune til kommune. Man har, da man gennemførte pensioneringen, som der er blevet gjort opmærksom på, for borgmestrenes vedkommende ikke fulgt den regel, at borgmestrene selv skulle betale til pensionen, og når man ikke har gjort det, ville